

bringe den store og brede Befolkning, disse overordentlige Forestillinger om, at naar vi fik denne Toldlov, vilde vi for Fremtiden for Smaaafolks Vedkommende komme til at leve i et rent Slaraffenland. Jeg har aldrig delt disse overdrevne Forestillinger, men jeg har alligevel, uden at dele dem, været paa det rene med, at den Toldlov, som Folketinget har sendt op i Landstinget, i flere Retninger var et udmærket stort Fremskridt fra den Toldlov, som vi nu have. Jeg har været klar over, at den i en væsentlig Grad nedsatte Tolden paa Livsfornødenheder. Jeg har endvidere betragtet det som et stort Gode, at den dog noget, om end kun i ringe Grad, nedsatte Toldbeskyttelsen, og jeg har ogsaa opfattet det som et Gode, at den frigav eller nedsatte Tolden paa Industriens Raa- og Hjælpstoffer, og navnlig har det glædet mig for de Industriens Vedkommende her i Landet, der ikke have nogen Toldbeskyttelse. Nu kommer imidlertid et andet Moment med, som man maa tage i Betragtning, og det er Spørgsmaalet om, hvorvidt man vilde sætte Pris paa at faa denne Toldlov, hvis man skulde købe den med den høje Regerings og det høje Landstings Brændevinsskat, og der mener jeg, at man ikke saa lige og saa let kan gaa hen over dette Punkt. Ganske vist er der nogle, der — det have vi jo hørt i disse Dage — med stor Frejdighed og Sikkerhed staa op og sige: Ja, I skal tage Brændevinsskatte-loven ubeset, thi hvis I ikke tage den, hvis I nu stemme for den Dagsorden, der er foreslaaet, standse I hele Skattereformen. Den ærede Landstingsmand for Æbeltoft (Neergaard) gik i Spidsen for disse. (Afbrydelse). Om Forladelse! Jeg mente den ærede Folketingsmand, men det udmærkede Forsvar, som det ærede Medlem i Gaar førte for Landstingets Stilling, bragte min Hukommelse til at snuble en Smule, et Forsvar, der var saa udmærket, at det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) i det væsentlige kunde slutte sig dertil. Jeg beder altsaa undskylde denne Hukommelsesfejl. Disse ærede Medlemmer sige: I skulle tage Brændevinsskatte-loven ubeset, thi ellers standse I hele Skattereformen. Men denne Paastand er fuldkommen urigtig. Det er en Paastand, der vender de virkelige Forhold paa Hovedet. Forholdet er jo dog vel det — det vide vi jo alle — at Udvalgets Flertal oppe i Landstinget har foreslaaet Landstinget, og der er ingen, der tvivler om, at dette Forslag vil blive vedtaget, at standse de to direkte Skatteloves Behandling, indtil dette Ting har afgjort de to

indirekte Skatteloves Behandling, indtil dette Ting har udtalt sin Mening om de to indirekte Skattelove. Det, som vi gøre, er, at vi følge Landstingets Krav. Vi opfylde den Betingelse, som Landstinget har stillet for at ville fortsætte Behandlingen af de to direkte Skattelove. Saa vidt skal man nemlig ikke gaa, og saa vidt er dog Udvalgets Flertal og Landstinget ikke gaaet, at Landstinget skulde diktere os, hvilken Stilling vi skulle indtage til disse to indirekte Skattelove. Det er os, der efterkomme Landstingets Krav, det er os, der aabne Vejen for, at Behandlingen af Skattereformen kan føres videre. Det er de Herrer med det ærede Medlem for Æbeltoft i Spidsen, som ville søge at friste os til at undlade at efterkomme Landstingets Krav. De Herrer ville søge at bringe os i den Situation, at Landstinget skulde kunne sige: Ja, dette er jo hverken Fugl eller Fisk, de have kun afgjort Toldloven, men Brændevinsloven have de ikke afgjort, eller at Landstinget skulde sige: Naa, det er altsaa paa den Maade, at Folketinget vil efterkomme, hvad vi kræve, nu stoppe vi det hele. Vi kunne være ganske sikre paa, at hvis vi her i Folketinget vilde gaa den Vej, de Herrer ville have, vi skulle gaa, at sende Toldloven op til Landstinget og lade Brændevinsloven blive liggende i Udvalg ligesom de tidligere Aar, skulle de Herrer nok enten her i Salen eller ude omkring paa Møderne staa op og sige: Nu har Folketinget ødelagt Skattereformen, Folketinget har ikke villet efterkomme Landstingets Krav. Nej, det skal staa fast, og det skulle de Herrer ikke komme fra, at det er os, der aabne Vejen for, at Forhandlingerne kunne fortsættes, men at det er de Herrer, som nu lægge os Hindringer i Vejen for denne Fortsættelse.

Hvad Landstinget vil gøre, naar det ser vor Stilling til de to Reformer, kunne vi jo ikke vide. Hvis Landstinget virkelig følger den Antydning, den højtærede Minister fremkom med, og lader de tre Skattelove strande, er det virkelig Landstinget og ikke os, der lader Skattereformen strande, og det er sikkert noget, som Befolkningen meget vel vil forstaa. Det vil ikke nytte det ærede Medlem for Æbeltoft og hans Meningsfæller det allermindeste, at de ville komme ud paa Landet med det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) under den ene Arm og det ærede Medlem for Slagelse (Køedt) under den anden Arm og fortælle, at det er det slemme Folketing, det slemme Venstrereformparti, der